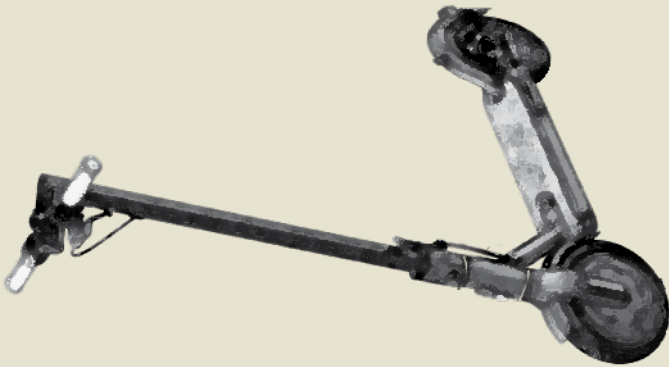

Ewout Storm van Leeuwen

Dickie

novelle

Ewout Storm van Leeuwen, *Dickie*

Copyright © 2021 Ewout Storm van Leeuwen en voor deze uitgave
Boekencoöperatie Nederland U.A.

Een uitgave van Magister, onderdeel van de Boekencoöperatie

Omslag, opmaak: Ewout Storm van Leeuwen

Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd zonder
schriftelijke toestemming van de uitgever.

boekcoop@gmail.com

www.boekencooperatie.nl

NUR 301 (novelle)

ISBN 9789072475848 (papieren boek)

ISBN 9789072475855 (e-boek)

Ewout Storm van Leeuwen

Dickie

novelle

Op een bank in een klein parkje zat een man een beetje voor zich uit te staren. Eigenlijk was het de tuin van een vroegere notaris, nu voor het publiek opengesteld. Er stonden oeroude bomen en huizenhoge rododendrons. Er was maar één pad, dat van de ingang terug naar de ingang cirkelde. Het parkje was nog een beetje wild: de plantsoenendienst had er zo te zien nog niet in huisgehouden.

De man had net een hap genomen van een sandwich uit de koeling van de supermarkt, toen er een kind op een step voor hem op het pad bleef staan kijken. Een meisje van een jaar of acht, misschien ook was het een jongen van een jaar of negen met lang haar. Spijkerbroek, sweater, petje en erg vuile gympen. Hij had het al een paar keer langs zien komen, het stepte waarschijnlijk rondjes over het pad. Ja, dat was een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, want het pad liep rond en er waren geen andere paden.

Iets deed de man vragen: 'Heb je honger? Wil je een sandwich?' Tegelijk reikte hij de tweede sandwich uit de verpakking aan.

Het kind legde de step op de grond, pakte met een ongelovige uitdrukking de sandwich aan en verorberde die in een oogwenk. Het kreeg prompt de hik.

'Dubbel vouwen met je hoofd naar de grond,' adviseerde de man, 'en zo een minuut blijven staan.' Dat hielp bij hem altijd om zijn middenrif te kalmeren.

Het kind deed het en de hik hield op.

De man had dagen niet met een mens gesproken en zocht een onderwerp waarover hij een praatje kon aan-

knopen. Het enige wat hij wist te bedenken was: 'Heb je nog meer honger? En dorst? Zal ik nog wat voor je halen?'

Het kind knikte.

'Wat wil je drinken?'

Het haalde de schouders op. Het gezichtje bleef streng gesloten.

'Dan neem ik water en drinkjoghurt mee. Is dat goed?'

Toen hij van de supermarkt terugkwam zat er een vrouw met een kinderwagen op het bankje. Van het kind geen spoor.

Teleurgesteld en in een vage paniek liep de man door, het pad rond. Pas toen hij weer bij de ingang was, besefte hij dat het kind zich waarschijnlijk verstopt had. Hij draaide zich om en liep langzaam het pad terug, bij elk bosje liet hij het eten en drinken zien.

Bij de huizenhoge rododendrons hield hij stil en luisterde. Ze vormden de afscheiding naar een andere grote tuin. Hij had het gevoel dat het kind zich hier schuilhield. Hij wrong zich tussen de vele stammen en takken door. Meteen was hij in een ander universum. De enorme struik was overal om hem heen. De droge aarden bodem was bedekt met dode bladeren. Het rook er vaag schimmelig en toch fris.

Stammen van de struik hadden tientallen jaren geleden het hek van de tuin aan de andere kant ontzet, wortels hadden de gemetselde fundatie in stukken en brokken opgestuwd.

Bij een gat in het ijzeren hekwerk lag de step, niet helemaal bedekt met dorre bladeren.

De man ging op een bemoste lage zijtak zitten, zo dik als

zijn been, die daar horizontaal uit een hoofdstam kwam.

‘Ik heb het eten en drinken bij me,’ fluisterde hij. ‘Er is niemand anders in de buurt.’

Tot zijn verrassing kwam het kind niet uit het gat in het hek tevoorschijn, maar roetsjte langs een schuine stam naar beneden, uit de kruin van de rododendron.

Het zei niets, pakte de plastic tas aan en begon gulzig te eten en te drinken.

Aan de fijne handen en gebaren maakte de man op dat het toch waarschijnlijker was dat het een meisje was, jongens bewogen zich anders. Dacht hij.

‘Ben je weggelopen?’ Het kind keek hem wantrouwig aan, griste de tas met eten en drinken naar zich toe en rende zowat de schuine stam op omhoog. De man keek het verbaasd, en bewonderend, na.

‘Snelle reflexen,’ mompelde hij. ‘En boomklimmen kan ze goed.’

Het speet hem dat ze zo abrupt was verdwenen, aan de andere kant had hij het kennelijk goed geraden. Het schokte hem, bij nader inzien, dat een kind van acht dakloos moest zien te overleven.

Besluiteloos bleef hij een tijdje zitten. Hij wist en kon het voelen ook, dat hij argwanend werd bekeken. Zou hij wat geld achterlaten? Zou het kind zich durven vertonen om eten te kopen? Niet erg waarschijnlijk.

Zou hij kleren voor haar, het, hem (hij twijfelde weer) kopen? Maar wat voor ondergoed?

Hij besloot naar het warenhuis te gaan en jongenskleren te kopen. Een meisje kon wel een jongensonderbroek dragen, een jongen geen meisjesbroekje.

Hij fluisterde indringend: 'Ik zal wat kleren voor je kopen. Die van jou zijn vies, dat wekt achterdocht. Ik zal ze bij me thuis wassen.'

In het warenhuis kocht hij dezelfde soort kleren als het kind droeg en als extra een regenjack, want het mooie weer zou binnenkort omslaan, was voorspeld. In een naburige schoenwinkel vroeg hij de verkoopster welke maat een meisje van acht had en kocht een paar gympen die leken op die van het kind. Aangevuld met nieuwe etenswaren en drinken wandelde hij naar het parkje. Voor hem uit liepen een paar oude mensen met een hondje en toen die uit zicht waren dook hij onder de rododendron.

Bij het hek was de step verdwenen.

Zou het kind een nieuwe schuilplaats hebben gezocht? Dat leek hem een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid. Niet wetende hoe hij iets anders zou kunnen doen, begroef hij de tassen met boodschappen onder een berg dorre bladeren.

Hij besloot nog een tijdje te blijven zitten. Hij had toch niets anders te doen.

Hij opende een blikje bier en een zak chips uit zijn eigen boodschappen en wachtte af.

Het kind was slim en aan de andere kant van het hek naderbij geslopen. Uiterst voorzichtig trok het de boodschappen naar zich toe en verdween weer even geluidloos. Hij had niet gekeken, maar had het horen ademen en bladeren horen ritselen terwijl er geen wind was.

'Ik zal je niet verraden,' fluisterde hij zo luid mogelijk. 'Breng je oude kleren in een zak naar deze plek, dan kom ik ze morgen ophalen om ze te wassen.'

Met deze woorden stond hij op, besluiteloos. Uiteindelijk sjokte hij het parkje uit, diep in gedachten. Wie was dat kind? Waarom was het weggelopen?

Hij liep de lange weg naar het industrieterrein waar hij een deel van een leegstaande bedrijfswoning huurde, samen met een vrouw die heel druk was met zo te zien zakelijke dingen. Hij kende haar van een ict-project op de ROC waar hij tijdelijk docent was geweest. Blijkbaar was zij ook aan lager wal geraakt. Bij hem was het een beschamende toestand geweest toen hij had moeten bekennen dat hij vrouwelijke leerlingen had willen bevoorraden met hogere cijfers in ruil voor seks. Het had hem niets anders opgeleverd dan schande, ontslag, scheiding van zijn echtgenote, geen omgangsregeling met hun twee kinderen, het achterlaten van huis en haard, een moeizaam proces voor een uitkering, een therapie en taakstraf in plaats van een veroordeling tot gevangenschap en tot slot een leeg en zinloos leven op een afgelegen industrieterrein. Dankzij de ict-vrouw had hij een deel van de woning kunnen huren; ze deelden alleen de badkamer. Daar maakte hij zelden gebruik van. In de dubbele garage, deel van zijn deel, sponste hij zich af met warm water uit het boilertje onder het aanrecht in de garage. De riante keuken behoorde tot haar deel. De gedeelde wasmachine stond bij hem in de garage.

De volgende ochtend regende het, zoals voorspeld, en de temperatuur was zeker tien graden gezakt. In plaats van in bed blijven liggen om wat te masturberen, stond hij vroeg op, opgewonden als een kind op diens verjaardag.

Hij trok zijn regenpak aan; het waaide zo stevig dat een paraplu het niet lang zou houden en fietsen geen pretje zou zijn.

Toen hij bij het parkje aankwam hield de regen op. Er was niemand te zien en hij schoof vol verwachting onder de rododendron.

Geen spoor van het kind, noch een zak met vuile kleren.

Dieper teleurgesteld dan hij zich wilde bekennen, scharrelde hij wat rond, af en toe fluisterend dat hij er was. Nogal zinloos, hij maakte genoeg geluid. Hij voelde zich niet in staat de schuine stam te beklimmen. Het was trouwens hoogst onwaarschijnlijk dat het kind zich nog bovenin de struik zou schuil houden. Nee, die waarschijnlijkheid kon hij wel op nul stellen.

Hij ging op zijn oude plaatsje zitten om te bedenken waar het kind heengegaan zou kunnen zijn. Helemaal vertrokken? Dat kon natuurlijk, maar hij achtte de kans daarop op kleiner dan 50%. In de buurt dus, groter dan 50%. Hij had koffie in een thermoskan bij zich en onderweg zoete broodjes gekocht. Het denken zou vast beter gaan als hij een beker koffie en een koffiebroodje nam. Hij was al eerder tot de conclusie gekomen dat het kind hoogstwaarschijnlijk bijzonder slim was. Misschien wel uitzonderlijk slim.

Waar zou een slim kind zich verschuilen als het de oude schuilplaats niet meer vertrouwde?

Met het zicht op de oude schuilplaats. Dat vond hij zo waarschijnlijk dat hij het als premisse kon aannemen. Een voor de hand liggende plek zou de tuin achter het hek zijn. Probleem: woonden er mensen? Was er een hond?